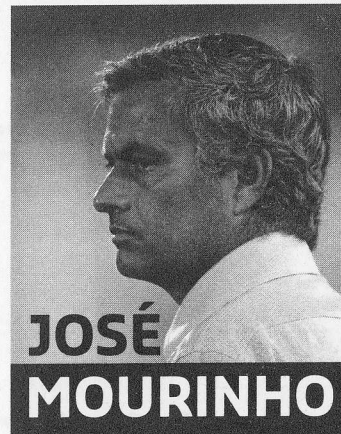

Libris .RO

Respect pentru oameni și cărți

Sub lupă

ROBERT BEASLEY

Traducere din engleză de
Florin Tudose

**VICTORIA
BOOKS**

Titlul original al acestei cărți este
Up Close and Personal de Robert Beasley.

Copyright © Robert Beasley 2016

All rights reserved

© Publica, 2017, pentru ediția în limba română.

Toate drepturile rezervate. Nicio parte din această carte nu poate fi reprodusă sau difuzată în orice formă sau prin orice mijloace, scris, foto sau video, exceptând cazul unor scurte citate sau recenzii, fără acordul scris din partea editorului.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

BEASLEY ROBERT

José Mourinho - Sub lupă / Robert Beasley ; trad.: Florin Tudose. - București :

Publica, 2017

ISBN 978-606-722-246-3

I. Tudose, Florin (trad.)

796/799

VICTORIA BOOKS este un imprint al EDITURII PUBLICA.

EDITORI: Cătălin Muraru, Silviu Dragomir

DIRECTOR EXECUTIV: Bogdan Ungureanu

DESIGN: Alexe Popescu

REDACTOR: Roxana Măciucă

CORECTORI: Rodica Crețu, Paula Rotaru

DTP: Max Gruenwald

CUPRINS

Introducere	11
1. Adio, Bolton	17
2. Vânătorii de glorie	23
3. Golul-fantomă	29
4. Ashley Cole	37
5. Un Mourinho și mai victorios	47
6. Jennifer	53
7. Pregătit de război	61
8. Cvadrupla	69
9. Meciul zilei	75
10. Mă voi întoarce!	81
11. Anglia	89
12. Tottenham	97
13. Premiul cel mare	105

14. La revedere, Zlatan	113
15. Reuniți	119
16. Visul neîmplinit	127
17. Parchează autocarul	133
18. Misiune de spionaj	139
19. Fiul Alesului	147
20. Un pas înainte, un pas înapoi	155
21. Breaking news	163
22. Să văd banii!	171
23. Cuvinte de încurajare	179
24. Zile fericite!	185
25. Un om condamnat	191
26. Problema atacantului	197
27. Direct spre Roo	205
28. Doborât la podea	215
29. Unul din cinci	221
30. Căluțul	227
31. Când te îneci la mal	233
32. Dezertarea lui Costa	241
33. Mersi, Frank!	249
34. Hrană pentru minte	257
35. Prejudicii	263

36. Alarmă de Hazard	271
37. Râde ciob de oală spartă	279
38. Comportament jignitor	285
39. Medalii, momente și amintiri	289
40. E timpul să jucăm!	293
41. Înfrângerea lui Wenger	301
42. Nu te vrem aici	311
43. Fonduri insuficiente	321
44. Faimă și bogăție	329
45. Acasă	335
46. O prietenie puternică	343
47. Cursa concedierilor	349
Epilog	361
Mulțumiri	366
Credite pentru fotografii.....	368

Introducere: Old Trafford, 2004

José Mourinho mi-a atras atenția prima dată într-o seară de marți, pe 9 martie 2004. Sunt convins că pentru milioane de fani ai fotbalului a fost la fel în seara respectivă. Cu siguranță, toți suporterii din Anglia au început să vorbească dintr-odată despre el: tipul nebun, în palton negru, care alerga și țopăia la marginea terenului pe Old Trafford.

Mourinho avea toate motivele să fie entuziasmat. Egalarea reușită în ultimul moment de starul brazilian Costinha în fața celor de la Manchester United a fost un moment remarcabil pentru antrenor și pentru Porto. Era prima rundă eliminatorie în Champions League, iar golul mijlocașului din echipa adversă a scos United din joc și a deschis celor de la Porto calea către trofeul UEFA. Pentru Mourinho, momentul a fost cu adevărat extraordinar, pe mai multe niveluri,

dar nu în ultimul rând datorită triumfului decisiv, cu 3-0, în finala Champions League cu Monaco, disputată pe 26 mai în Germania, la Gelsenkirchen, victorie care însemna că într-o lună omul în parpalac avea să se proclame „Alesul” care preia conducerea Chelsea. Acum chiar că îmi captase toată atenția.

E momentul să vă spun că am devenit fan Chelsea începând cu finala Cupei Angliei din 1967 împotriva lui Tottenham. Aveam șapte ani și eram un microbist înflăcărat. Anglia cucerise Cupa Mondială în vara precedentă și, vă vine sau nu să credeți, finala Cupei din 1967 de pe Wembley era următorul meci major ce urma a fi dat „live” la televizor pe atunci. Greu de crezut azi, în lumea televiziunii digitale cu nesfârșit de multe posturi în UHD sau 3D, când putem urmări mai multe meciuri simultan în fiecare zi. Nici vorbă de așa ceva în perioada agitată a anilor 1960 și tocmai de asta ziua în care s-a disputat finala Cupei Angliei a fost atât de specială atunci, reprezentând un moment important pentru toată țara, nu doar pentru fanii echipelor finaliste.

În mai 1967, eu nu susțineam vreo echipă în mod special, deși tata mă ducea frecvent la Nuneaton Borough FC, clubul din orașul nostru, care-mi plăcea. Nu se putea compara totuși cu strălucirea unei finale de Cupă, așa că pe 20 mai eram foarte entuziasmat. Dimineată am mers cu prietenii mei pe terenul de sport al Clubului de Ajutor Social al Minerilor din Heath End Road, Nuneaton și am jucat propria finala. Eu am nimerit la Chelsea, iar regulile erau foarte simple: echipa care marca prima 10 goluri câștiga finala. Am câștigat, ba chiar ușor: 10-5, sau poate 10-6. Oricum, am câștigat.

Încrezător în marea victorie, am plecat acasă și i-am anunțat pe mama, tata și pe sora mea mai mare, Alison, că, în cele din urmă, Chelsea va câștiga Cupa. N-a fost așa. Cei de la Spurs au câștigat cu 2-1 prin golurile reușite de Jimmy Robertson și Frank Saul, Chelsea reușind doar să înscrie un gol de consolare în minutul 85, marcat de marele Bobby Tambling. Presupun c-aș fi putut să fiu un vânător de glorie, să jur pe loc credință celor de la Tottenham și să uit pentru totdeauna de ratații în albastru, dar în ziua aceea s-a întâmplat ceva cu mine, înfrângerea a trezit ceva în mine, dând naștere iubirii mele de-o viață pentru Chelsea.

N-aveam cum să știu pe atunci că, 20 de ani mai târziu, aveam să trăiesc visul de jurnalist sportiv, să scriu despre echipa mea mult iubită Chelsea și să cunosc starurile și figurile-cheie ale clubului, de la cei din conducere la cei din vestiar și la camera de presă. De asta, am avut grijă să fiu acolo în ziua în care Mourinho a fost încoronat la Stamford Bridge și a preluat controlul asupra clubului „meu”.

Voiam să aflu ce fel de om este tipul ăsta, așa că m-am prezentat cât de repede și am încercat să pun bazele unei relații apropiate, de tipul celor de care m-am bucurat cu Ken Bates, Matthew Harding, Glenn Hoddle, Ruud Gullit și Luca Vialli. Așadar, pe 2 iunie 2004, într-o duminică, m-am îndreptat spre Stamford Bridge pentru a-l asculta pe Mourinho venind cu replica lui celebră cu „Alesul”, așa cum avea să fie de atunci încolo cunoscut la nivel mondial. A fost genial. Fascinant. Un succes-record.

Din nefericire, în ceea ce privește organizarea, a fost un haos total. Din nu se știe ce motiv, cei de la Chelsea au decis să țină conferința în camera lor de presă, un

spațiu destul de mic amplasat lângă hol și vestiare, pentru a facilita accesul antrenorilor după meciuri. Cu toate acestea, sosirea lui Mourinho era o știre de interes mondial. Au participat echipe de filmare, reporteri de radio și jurnaliști din toată Europa și chiar de mai departe. Sala aleasă pentru conferința de presă și facilitățile pe care le ofereau nu erau nici pe departe suficiente. S-a luat decizia de a susține conferința sau, mai bine zis, conferințele, în etape.

Au început cu anunțul oficial în fața tuturor celor sosiți la eveniment, prea mulți pentru a se simți confortabil sau a fi în siguranță în sala de presă. A urmat o serie de alte conferințe în fața unor grupuri mai mici, selectate, de jurnaliști internaționali, băieții de la televiziunile și radiourile britanice, reporterii de la cotidienele din Marea Britanie și, în cele din urmă, de la edițiile de duminică. La conferința generală, toate aceste grupuri au căutat să obțină informații în exclusivitate pentru trusturile lor, dincolo și mai presus de sosirea lui Mourinho. Nu e ceva neobișnuit, însă ca un club să facă asta într-una dintre cele mai mici săli ale stadionului său nu era ceva prea des întâlnit.

Eu lucram pe atunci la o publicație săptămânală, așa că am așteptat, ca de obicei, până la final. Se procedează așa deoarece termenul nostru de predare a materialelor, spre deosebire de cel al jurnaliștilor de la cotidiene, e abia la finalul săptămânii. Prin urmare, accesul nostru la conferință nu era o prioritate. Problema e că antrenorii și jucătorii se plictisesc rapid să răspundă la întrebare după întrebare, astfel că, până termină toate interviurile și ajung la băieții de la edițiile de duminică, sunt sătui și vor să termine cât

mai repede. De multe ori, o programare estimată la 20 de minute se încheie scurt, în câteva minute.

Cealaltă problemă cu care se confruntă publicațiile săptămânale este nevoia de a monitoriza ce întrebări sunt puse și ce răspunsuri sunt date în conferințele jurnaliștilor de la televiziuni, radiouri și cotidiene. Nu e vorba despre spionaj sau despre furt de informații: trebuie evitată repetarea întrebărilor și trebuie găsită o nouă perspectivă de abordare a aceleiași povești. Să fim serioși: cui îi place să citească în publicațiile săptămânale informații și comentarii pe care le-a aflat deja de la televizor, radio sau cotidiene? Problema e alta: cum monitorizezi ce se discută la conferință când tu aștepti afară? Pe scurt, nu eram deloc încântat de posibilitatea ca toate informațiile pe care le-aș fi obținut de la Mourinho să fie deja știri vechi în câteva zile, când ar fi ieșit săptămânalul nostru.

Așadar, când ne pregăteam în sfârșit de conferința pentru publicațiile săptămânale, am protestat virulent față de purtătorul de cuvânt al clubului, Simon Greenberg. M-am repezit la el când stătea lângă Mourinho, la masa principală. Am avut o ieșire scurtă, precisă și controlată în care m-am plâns de organizarea haotică a conferinței. Sunt convins că aș fi făcut-o indiferent de eveniment și de persoanele implicate, pentru că organizarea fusese într-atât de supărătoare, dar recunosc că mi s-a părut un prilej nemaipomenit pentru a mă face remarcat de la bun început de Mourinho. A funcționat. El n-a avut încotro, fiind forțat să-mi asculte intervenția scurtă, dar hotărâtă. Am știut că m-a remarcat, că avea să mă țină minte și că reușisem să mă impun de la început. Ar fi putut să zică „Cine e individul ăsta obraznic, cu

gura mare?”, ori ceva mai rău de-atât, dar măcar mă făcusem remarcat. Era un punct de plecare.

De-acum provocarea era să profit de acest început pentru a obține o relație apropiată și, cu puțin noroc, care să și reziste. Am reușit, ba chiar mai mult. Și așa a început totul.

1

Adio, Bolton

Mai erau cinci minute de joc, dar cele două goluri ale lui Frank Lampard pecetluiseră soarta meciului, așa că am apăsat „send” pe laptop și am trimis raportul de meci mai repede. M-am gândit că, în caz că se întâmplă ceva dramatic în ultimele minute, pot oricând să sun la birou și să adaug telefonic câteva informații. Oricum, în mintea mea era deja „o treabă terminată” – nu doar pentru mine, ci și pentru Chelsea și José. Se întâmpla pe 30 aprilie 2005.

M-am ridicat de la biroul meu, am ieșit din cabina presei și m-am grăbit să cobor pe scări spre zona de recepție a Stadionului Reebok. M-am mișcat repede și precis, întrucât nu voiam să pierd momentul. Receptorera de la Bolton m-a privit și m-a întrebat: „Sunteți cu cei de la Chelsea?”. I-am zâmbit, i-am spus că da și am continuat să merg. Am trecut fără niciun obstacol de ușile vestiarelor, am ieșit prin tunel și m-am așezat la marginea terenului numărând secunde.

Lângă mine stătea Simon Greenberg, purtătorul de cuvânt al clubului, iar Mourinho, la câțiva metri mai încolo, pe bancă, aștepta fluierul final. După câteva clipe, punctual, arbitrul Steve Dunn a semnalat finalul partidei, confirmând scorul de 2-0 pentru Chelsea, dar mai important și mai semnificativ de-atât, confirmând cucerirea mult râvnitului titlu Premier League. Am fost acolo, în miezul acțiunii, asistând atât ca jurnalist sportiv, cât și ca un fan de-o viață care nu îndrăznea să sperie că echipa lui va câștiga Liga.

Am fost foarte atent la Mourinho care, în opinia mea, a făcut posibilă această victorie. În mod firesc, el era pe teren, sărbătorind victoria cu jucătorii și cu oamenii din echipa sa, când am decis să fac mișcarea și m-am dus spre el, spre mijlocul terenului. „Felicitări, șefule, bravo, mulțumesc”, i-am spus, după care ne-am strâns mâinile. Apoi i-am pus câteva întrebări scurte: „Când ți-ai dat seama că veți ajunge campioni? Cum te simți după această victorie și ce înseamnă pentru tine? A existat vreun moment-cheie în care ai realizat că poți face asta și c-o vei face?”

Răspunsurile n-au fost extraordinare, Mourinho trăia momentul, fiind foarte emoționat, dar asta n-a contat prea mult; eram destul de mulțumit că participam la un asemenea moment cu el. În cele din urmă, l-am întrebat:

— Ce vei face acum?

Mi-a zâmbit.

— O voi suna pe soția mea, mi-a răspuns.

Zis și făcut. S-a îndreptat către refugiu, s-a așezat și a sunat-o pe soția lui, Matilde Mourinho, ca să-i spună că era campion încă o dată.

Gestul lui mi-a spus mai multe despre el ca om decât ca antrenor, era un bărbat care voia să

împărtășească acest moment magic cât mai repede cu soția și familia lui. Mi-a spus că Matilde era un spectator agitat, motiv pentru care prefera să nu vină pe stadion, ci să aștepte acasă rezultatele și telefonul de la soțul ei. Acest subiect a devenit recurent de-a lungul anilor, Mourinho repetându-mi cu mândrie cât de mult înseamnă pentru el soția și copiii săi.

După acest telefon, José n-a mai stat prea mult cu „familia” de la Chelsea, preferând să intre în tunel și să-i lase pe jucători și pe angajați să savureze momentul. „Acest (moment) este al lor, al jucătorilor. E fantastic. E timpul ca eu să dispar, e momentul lor; ei sunt cei victorioși”, mi-a explicat. Am aruncat un ochi pe teren ca să văd ce se petrece și ca să mă bucur, la rândul meu, de acel moment. Frank Lampard, omul meciului, John Terry, căpitanul echipei, și Roman Abramovici, proprietarul clubului, țopăiau și cântau în fața fanilor Chelsea, celebrând împreună victoria. Peste tot jucătorii sărbătoreau momentul. M-am îndreptat spre Eidur Gudjohsen, fost jucător la Bolton. Am fost inspirat să fac asta, căci mi-a mărturisit că José îl rugase pe el să țină cuvântarea de încurajare a echipei de dinaintea acestui meci decisiv. Un titlu frumos pentru ziar. Apoi l-am văzut pe vechiul meu amic Steve Clarke, asistentul de încredere al lui Mourinho. Am căzut în genunchi și l-am salutat ca un clovn pe fostul star de la Chelsea, pe care îl știu din vremea în care era pe teren.

Am ajuns, inevitabil, în vestiarul celor de la Chelsea, unde i-am văzut pe Abramovici, președintele Bruce Buck, pe Greenberg, pe jucători și pe angajați sărbătorind cu frenezie, unii cântând imnul clubului – „Au plecat zece oameni să tundă gazonul” –, în timp ce alții stropeau cu șampanie. O scenă veselă, dar fără José.

Aparent, din punctul său de vedere, munca lui se încheiase, de-acum fiind vorba doar despre următorul meci, următoarea provocare, următorul trofeu.

Într-adevăr, următorul meci, după doar trei zile, a fost o semifinală decisivă în Champions League, returul cu Liverpool la Anfield. Nu era vreme de petrecut, timpul pentru recuperare era foarte scurt, dar erau multe de rememorat și de sărbătorit.

Indiferent de rezultatul de la Anfield, Alesul demonstrase cât era de important prin câștigarea titlului Premier League din prima încercare și într-o manieră neobișnuită. Un sezon în Ligă absolut remarcabil, în care londonezii au rescris istoria clubului și a țării, iar Chelsea a recucerit titlul după jumătate de secol — primul și singurul succes al echipei fusese înregistrat în 1955. În plus, Mourinho a reușit performanța în anul în care s-a sărbătorit centenarul clubului, făcând momentul și mai glorios.

Portughezul n-a irosit nicio clipă în misiunea sa. Și-a anunțat cu stil intrarea în sportul englez, în sezonul 2004-2005, când Chelsea a obținut o victorie cu 1-0, prin golul lui Eidur Gudjohnsen, în fața echipei Manchester United antrenate de Sir Alex Ferguson. În mod clar, cei de la Arsenal erau în continuare favoriții la titlu, iar victoria cu 5-3 în a doua săptămână a sezonului i-a dus pe cei de la Gunners peste recordul englez de 44 de meciuri câștigate, deținut de Nottingham Forest. Da, asta era echipa care trebuia învinsă, dar cea a lui Arsène Wenger a continuat în forță, câștigând 8 din cele 9 partide de Ligă de la începutul sezonului, impunându-și din timp ritmul. Un ritm pe care însă nu l-au putut susține, astfel că principalii adversari, United, au reușit să întrerupă impresionanta serie de 49 de partide reușite

de Arsenal. Înfrângerea cu 2-0 de pe Old Trafford le-a oferit o ocazie celor de la Chelsea, iar victoria cu 1-0 la Everton i-a propulsat pe Albaștri pe prima poziție pe 6 noiembrie. Aveau să rămână acolo pentru tot restul sezonului. Până la Crăciun, aveau deja un avantaj de cinci puncte, iar la începutul lui februarie, unul de 11 puncte, grație unei serii de 8 victorii consecutive. Competiția era ca și încheiată. Mai lipsea doar confirmarea finală și încoronarea.

N-a fost doar un triumf trecător. A fost o uimitoare declarație care a avut ecou în toată Liga. Băieții lui Mourinho au terminat cu 8 puncte în fața „Invincibililor” de la Arsenal, care își apărau titlul, cu 18 puncte în fața Manchester United, clasată pe poziția a treia și cu un incredibil scor de 34 de puncte în fața celor de la Everton, plasați pe locul al patrulea. Au acumulat un punctaj-record de 95 de puncte pentru Premier League, după o serie impresionantă de 29 de victorii – alt record Premier League –, 8 egaluri în tot sezonul și o singură înfrângere, un scor surprinzător de 0-1 în returul cu Manchester City. Chelsea a câștigat 15 partide în deplasare, alt record Premier League; a bătut de 25 de ori la zero, alt record Premier League, și a încasat doar 15 goluri, alt record Premier League. Mourinho a fost declarat Antrenorul Sezonului. Frank Lampard, cu 13 goluri și 18 pase decisive în Ligă, a fost declarat Jucătorul Sezonului. Veșnica perdantă Chelsea era acum forța dominantă în fotbalul englez.

Dar acel prim sezon din Anglia nu s-a rezumat pentru Mourinho la câștigarea titlului Premier League: pentru o lungă perioadă, echipa sa a luptat remarcabil pe patru fronturi.

2

Vânătorii de glorie

Pe 20 februarie 2005, Chelsea a intrat într-o săptămână de foc, trei dintre cele patru trofee pe care le țintea urmând a fi disputate în opt zile. Săptămâna a început prost. Primul hop a fost Cupa Angliei, în cadrul căreia Albaștrii au fost eliminați în cea de-a cincea rundă la Newcastle.

Mourinho a făcut câteva modificări îndrăznețe înainte de partidă, lăsând câteva nume-cheie pe bancă, în vederea deplasării de la mijlocul săptămânii la Barcelona din cadrul Champions League, unde se întâlneau ultimele șaisprezece echipe rămase în joc, în săptămâna următoare având loc finala Cupei Ligii cu Liverpool. Cu Chelsea în dificultate, condusă la pauză, el și-a demonstrat curajul și viteza de gândire pentru care a ajuns celebru, făcând toate cele trei înlocuiri chiar atunci. O mișcare îndrăzneță – semn că-și dorea și era determinat să câștige. De data asta, rezultatele au fost spectaculoase.

Chelsea a terminat partida cu doar opt oameni intacti, după ce Wayne Bridge a fost luat de pe teren pe targă, Damien Duff a fost și el accidentat, însă doar schiopăta, iar portarul de rezervă Carlo Cudicini a fost eliminat, ceea ce a făcut ca victoria să fie și mai greu de obținut. Dar Mourinho era întăritat de cursul meciului și își încuraja jucătorii cu fervoare. „Uneori, pierzi, dar ești foarte mândru de echipa ta, poate chiar mai mândru decât atunci când câștigi. Mi s-au părut magnifici. Felul în care au reacționat în fața unei echipe foarte bune, când erau conduși cu un gol... felul în care au luptat a fost fantastic.”

Era un semn care indica abordarea antrenorului relativ nou de la Chelsea: să preia inițiativa în momentele în care jocul este împotriva ta, iar atunci când eșuezi încercând, măcar arăți c-ai eșuat dând totul din tine, arătând că vrei să câștigi și că joci cu pasiune, ceva ce portughezul avea din plin. O abordare managerială nouă în Anglia, unde, de obicei, antrenorii nu vor să-și asume riscuri care nu sunt necesare și sunt refractari la ideile noi. Mourinho tocmai demonstrase că era un altfel de conducător.

Chelsea a pierdut din nou miercuri seară la Barcelona, singurele două înfrângeri consecutive din tot sezonul, dar tot într-o partidă plină de incidente și controverse. Londonezii conduceau cu 1-0 și păreau să domine jocul, până ce arbitrul Anders Frisk l-a eliminat pe Didier Drogba în minutul 55, în urma unei altercații cu portarul Victor Valdés.

Drogba, care avea deja un cartonaș galben, a mai primit unul, apoi a luat cartonașul roșu. A fost o decizie controversată și disputată. Dar gazdele au profitat din plin de decizia lui Frisk și de avantajul lor de un om. Rezerva Maxi López și atacantul Samuel Eto'o

au marcat fiecare câte un gol, aducând echipei-gazdă o victorie în tur cu 2-1 pe Stramford Bridge. Dar povestea nu s-a terminat aici.

După meci, Chelsea a înaintat o plângere oficială către UEFA, acuzându-i pe antrenorul celor de la Barcelona, Frank Rijkaard, și pe arbitrul Frisk că s-ar fi întâlnit la pauză în vestiarul celui din urmă, acuzație negată de cei doi. Concret, în plângerea celor de la Chelsea se susținea că Frisk fusese influențat de întâlnirea cu Rijkaard, fapt care explica decizia de a-l scoate din joc pe Drogba. O dramă neplăcută, cu acuze și contraacuze, care a escaldat în următoarea lună, cu repercusiuni semnificative pentru Frisk, Mourinho și Chelsea.

În acel moment, într-un sezon care promitea atât de multe, Chelsea ajunsese pe marginea prăpastiei. Visul cuceririi celor patru trofee era deja spulberat, dar și cel de a obține trei dintre ele era grav amenințat după golul lui John Arne Riise, de la Liverpool, din primul minut de joc al finalei Cupei Ligii, disputată la Cardiff. Un adevărat test pentru nervii, determinarea și caracterul londonezilor.

Chelsea a reacționat pozitiv și a presat pentru egalare, dar a ratat o grămadă de ocazii. A fost nevoie de o mână de ajutor (un cap de ajutor, mai precis) de la Steven Gerrard de la Liverpool, al cărui autogol a readus meciul la egalitate cu 11 minute înainte de final. Mourinho a demonstrat din nou impetuoșitatea, chiar dacă într-o manieră mai puțin apreciată: și-a dus degetul în dreptul buzelor, semn pentru a le transmite fanilor Liverpool să-și țină gura, ceea ce-a atras reacția imediată a oficialilor, care i-au interzis lui Mourinho să rămână pe bancă pentru restul acestei întâlniri tensionate, cu final imprevizibil.

Din fericire pentru Mourinho, gestul său nu a afectat rezultatul partidei, deși au fost necesare prelungiri, pe care José le-a urmărit din tribune, ca oricare alt spectator tensionat. N-a avut motive să se îngrijoreze. Didier Drogba și Mateja Kežman au înscris câte un gol în cea de-a doua repriză de prelungiri, aducând Chelsea în avantaj, astfel încât golul târziu al lui Núñez, de la Liverpool, a fost degeaba. După doar șase luni la Stamford Bridge, Mourinho îi înmâna deja proprietarului clubului, miliardarul rus Roman Abramovici, primul lui trofeu.

Vremuri extraordinare pentru un club neobișnuit să fie un combatant important pe atât de multe fronturi. Mourinho își demonstrase capacitățile, câștigând din nou, dar nu exista nicio îndoială că viața la Chelsea, sub conducerea noului antrenor, nu însemna doar rezultate de top, drame exagerate și mize uriașe. A demonstrat asta din nou, când Barcelona a venit pe Stamford Bridge pentru returul foarte tensionat de pe 8 martie. Desigur, Drogba n-a participat după ce a primit acel cartonaș roșu, dar au existat mai multe incidente și fără el.

Echipa lui Mourinho s-a impus cu 3-0 în primele 19 minute de joc, lăsând impresia că era de neoprit. Conduceau seria cu 4-2 și jucau în formă maximă după reușitele lui Gudjohnsen, Lampard și Duff. Dar Barcelona și mai ales Ronaldinho, cel mai bun jucător mondial, aveau alte planuri. Golul său din lovitură liberă în minutul 31 a fost urmat de un gol incredibil cu 7 minute înainte de pauză, reușită care amenința rezultatul final. Superstarul brazilian a trimis mingea din colțul terenului, aproape fără să-și ridice piciorul, în așa fel încât l-a păcălit pe fundașul Ricardo Carvalho și l-a învins pe portarul Cech. Momentul de geniu i-a

readus pe spanioli la conducere, oferindu-le ocazia de a încheia disputa prin lovituri de departajare.

Chelsea a avut nevoie rapid de idei noi, care au venit dintr-o sursă familiară. Căpitanul echipei, John Terry, a sărit peste toți la cornerul executat de Duff, în minutul 77, eliminând Barcelona din joc și trimitând Chelsea în sferturile de finală.

La fluierul final, Mourinho, purtând renumitul lui palton, a alergat pe teren fluturându-și brațul drept de bucurie și a sărit pe jucătorii săi care celebrau momentul. Încă puteau să obțină tripla.